

עלון מס' 380 | פרשת פנחס | אב תשפ"ה

שלהבת

מיסודם של הגאון ר' שמשון דוד פנקס זצוק"ל והגאון ר' עזריאל טאובר זצוק"ל

העצמה אישית תורנית

לקבלת העלון במייל יש לשלוח בקשה לכתובת:
e.shalhevet@gmail.com

קול שלהבת
KOL SHALHEVES

ניתן להאזין לשיחות המרתקות
בנושאים:

חינוך
יעוץ נישואין
אמונה
השקפה
ועוד נושאים מגוונים

באידיש, עברית ואנגלית

בקול הלשון:

03-6171103

073-2951103

במחיר שיחה רגילה

בחייל קול שלהבת:

929.222.9900

דבר המערכת

יידן - נקמה!!!

המשפט המרטיט הזה 'יידן נקמה' נכתב בדם על קיר תאי הגזים באושוויץ... ישנם כאלו שהמשפט הזה הפעיל אותם שנים רבות לאחמ"כ לנקום נקמת ישראל מהגרמנים ימ"ש...

אבל מה לעשות שלמרבה הפלא דווקא בדברים האלו הקב"ה נישל אותנו ממגרש הנקמה, אדרבה... ה' הורה לנו לזוז לצד... תנו ליי! את נקמת דם עבדי השפוך אני אנקום... הרנינו גוים עמו כי דם עבדיו יקום ונקם ישיב לצריו... הקב"ה מבקש: פורה דרכתי לבדי!! תנו לי לנקום באדום לבד... ואני מבטיח לכם שאני אעשה את הנקמה הכי מתוקה... אבל אתם לא קשורים לנקמה הזו...

לעומת זאת!!! באיזה נקמה ה' כן מערב אותנו?? נקום נקמת ישראל מאת המדיינים!!! המדיינים זממו להחטיא אותנו ולכרות את החותם שמקשר אותנו לה'... כאן הקב"ה פונה אלינו... אני מצפה מכם לקום על שני רגליכם... אני רוצה לראות כמה איכפת לכם... אני רוצה לבדוק עד כמה אתם מבינים עד כמה אויב מי שרצה לנתק בינינו...

כאן יש ציווי מפורש: יידן נקמה!!!

את הנקמה הזו אנחנו לא יכולים להשאיר לרבש"ע... זה חלק בלתי נפרד מהביטוי האישי שלנו עד כמה איכפת לנו הקשר עם ה'... עד כמה אנחנו לוקחים אישי את מי שניסה להפריד אותנו מה'... וה' בודק אותנו בזה!! המפגן הזה חשוב לו!!! הוא רואה בזה אמירה!! ולכן אם תשים לב כל מה שסביב מלחמת מדין... גם הדברים הכי שוליים מקבלים יחס וחשיבות רוחנית... התורה מפרטת בפרשת מטות לפרטרוט את מספר החמורים והגמלים... ויש תרומה מיוחדת שנקראת תרומת מדין... ובסה"כ במה מדובר?? בכמה עשרות חמורים וקוראים לזה תרומה!!! ולמה??

כי ברגע שמדובר בנקמת ה' במדין... זה לא מלחמה טכנית... לא מדובר פה במשימה ביצועית של ניקוי וטיהור שטח... יש פה אמירה של נקמה!!! אמירה של איכפתיות!! אני מכיר בעוול העצום שרצו לעולל לי... מה?? מה בסה"כ הם עשו לי?? כן... הם רצו להחטיא אותי!!! זהו!! זה הכל!! תחשוב: המדיינים לא נגעו לרעה באף יהודי... הם היו רק בסדר איתנו... רק נחמדים איתנו... אבל אם יש משהו שכמעט הביא עלינו כליה זה היה הנחמדים האלו...

לא קל לחיות ככה!! לא קל להפנים עד כמה המחטיאו יותר מההורגו!! בתור פתגם מאוד קל להגיד את זה... אבל כשזה מגיע לפן מעשי... לזהות את השכן עם הרשת האלחוטית, ולהבין שהוא האויב שלי הרבה יותר מהשכן שמטרלל אותנו כאן עם תוספת בניה בלתי חוקית... לחוש ככה בתנאי השטח? זה מאוד קשה!! אבל למעשה... עם קצת מחשבה זה לא קשה... מסיבה פשוטה... כולנו מבינים שבני זוג שלא הסתדרו והבית נאלץ להתפרק זה קצת... קצת יותר טרגדיה מבני זוג שחיו באהבה אחווה ושלוש ורעות עד שהגיע מלחמת איראן... והבית שלהם ספג פגיעה כמעט ישירה והם איבדו את הבית... ו... ומה קרה?

לא קרה כלום!! הם בסה"כ פונו כמה ימים למלון... אח"כ שכרו בית... עוד מעט יגמרו את השיפוץ והם יחזרו הבייתה לחיים ולשלום... ויש לציין שההתפוצות האחרונות שהם עברו דווקא העצימו ביניהם את הזוגיות... נו... מה יותר גרוע?? בני זוג שחיים ביולה קיימת ונאלצו להיפרד מחוסר עניין... או בני זוג שלא יפרדו לעולם גם כשהטיל ביקר להם בבית והוציא אותם לגלות?? נו... מה יותר טרגדיה?? יש פה בכלל שאלה... ברור שהבני זוג עם הבית המופגז הוא סיפור משעשע לעומת המזבח שמוריד דמעות

למה בדורות הקודמים לא התעסקו בכלל בענייני זוגיות??

דבר המערכת

המשך מעמ' 1

על זוג שנפרדו...

אז בדיוק כמו שכ"כ קל להבין את זה ואף אחד לא חושב אחרת!! כך בדיוק!!! גדול המחטיוא יותר מן ההורגו... אם יש פה תוכן או אתר שמאיים עליך ברוחניות... זה איום גרעיני!!! הוא מאיים על עצם הווייתך כאן בעולם!! הוא עלול להפוך את עצם ביאתך כאן לעולם לטוב שלא נברא משנברא, ואילו כשמישהו מציק לך פיזית... כמה שזה יהיה נורא הוא עדיין לא הופך אותך ללא רלוונטי... זה דברים שעם קצת התבוננות קל להבין את זה

צריך לדעת שה' עוקב גם אחרי התגובות שלנו!!! אחרי הבעת הפנים שלנו!!!

אנחנו מצינו חושבים ריאלי כמו בני אדם... אם יש מפגע רוחני שניח צריך לחתוך ולפרוש אז לנו יש נטיה לבחון את הדברים לפי הביצוע... האם חתכת?? האם חסמת?? אבל לא רק!! אבא שבשמים בוחן גם את התגובה הטבעית!!! איך אתה מסמן את מי שרוצה להחטיא אותך?? האם אתה רואה בו כאויב?? האם אתה מתמלא ברגש עברה ושנאה ומתחשק לך לנקום בו?? ה' מצפה לתגובה הולמת מצידך!!! ואגב: זה מסר נכון גם למי שמאיזו סיבה שתהיה, נבצר ממך לעשות את מה שמוטל עליך... נניח אתה מתמודד מול מישהו שמחטיא אותך... ולעת עתה אתה לא יכול לחתוך עליו... אתה עדיין תחת שליטתו... אבל לפחות איזה רגשות יש לך כלפיו!!! את הרגשות שלך אף אחד לא יכול להגביל!!! לפחות תן לעצמך לכעוס עליו... לתעב אותו... תן לאבא שבשמים את המפגן הזה... שאבא שבשמים יראה שאתה מסמן את המחטיא הזה כאויב חייך...

ברגע שעם ישראל הגיעו ברגשות נקם... מה הפלא שהם הצליחו להתעלות מעל רגשות טבעיים... אחד מפחם את פניה וכו'... כשנדרש מאיתנו לחתוך ולפרוש ממהו שאנחנו רוצים אותו... צריך לקדום לזה רגש תיעוב!! רגש נקם!! כשאנחנו נוקמים על כבוד ה'... אז גם הוא ממתין לנקום על כבודנו... פנחס שנקם נקמת ה' וביטא את האכפתיות לכבוד שמים... הרי הקב"ה פותח את פרשתנו במפגן כבוד יוצא דופן ובעדות מוצהרת!! פנחס בן אלעזר בן אהרן השיב את חמתו... הנני נותן לו את בריתי שלום... ההצהרה הזו היא תגמול של נקמה, כמו שהוא נקם על כבודי, כך גם אני מקנא ונוקם לכבודי, ואם עד עכשיו היו כאלו שרינו אחרי ראייתם בן פוטי הזה, הרי הוא יהיה כהן, לא נותר לנו אלא להתמלא ברגש נקמה על כל הפיתיונים שאורכים לפתחנו... להעצים את רגש הנקמה שיתקרב כמה שיותר לעוצמת הפיתוי והגירוי שבזה... לזכור שעצם רגש התיעוב למה שמרחיק אותי מה', הוא חלק בלתי נפרד מהמשימה... ונקם ישיב לצריו וכפר אדמתו עמו.

אחת מהתעלומות ההיסטוריות בעולם הספר היהודי זה העובדה שלאורך הדורות כמעט ולא מצינו בספרים התעסקות בנושא של שלום בית ומערכת יחסים בין אישית בין בני זוג... כמובן שיש הרבה מאמרי חז"ל על אוהבה כגופו ומכבדה יותר מגופו וכו' וכו'... אבל אין כמעט התייחסות לקונפליקטים שמתעוררים בין בני זוג... היום יש ענף שלם של יעוץ זוגי אך לבנות את ה'אחד' ואיך לדלג על פערים וזו תורה שלימה... ותכל'ס בארון הספרים היהודי אין לזה כמעט תקדים... אם יש בחז"ל התייחסות לזה... זה מיד קופץ למקרים הגרועים ביותר של אשה מורדת... ואישה רעה שכתובתה מרובה... כן... אם כבר יש התייחסות זה כבר בפסים הכי גרועים של גט... כל עוד זה לא הגיע לשלב הזה הכל טוב...

אז יש לזה את ההסברים היותר פשוטים שפעם ההיררכיה הייתה הרבה יותר ברורה וממילא שמונים אחוז מהחיכוכים היו נחסכים, כי כמו שאשה לא מתווכחת עם הבוס, כך לא היה מתפתח ויכוח ער בין אשה לבעלה... המעמדות היו יותר ברורים... זה ההסברים היותר מוכרים... אם כי לאורך כל הדורות מצינו נשים חזקות יותר מבעליהן ובכל זאת עדיין לא ראינו גדול בישראל שכתב ספר על שלום בית...

ויתכן שההסבר הוא כך:

בראש שלנו המושג של קשר ואהבה של חיי נישואין... המקור שלו מתחיל מכאן!!! ואם אני מאוד רוצה להסביר לך מה זה הגעגועים שיש לנו לבית המקדש... אז אם יש לי אומץ... אני מעז להגיד לך שזה קשר עמוק ממש כמו חיי נישואין... כלומר: חיי הנישואין זה המקור!!! ובית המקדש הוא הדימוי... תראה מה זה חיי נישואין ולפי זה תבין מה זה בית המקדש...

אבל רגע... הבנתי שהמקור של הקשר של בית המקדש לקוח מחיי נישואין... אבל מה המקור של חיי נישואין עצמם?? מאיפה הגיע בכלל המושג של קשר של חיי נישואין?? הבנתי את השאלה?? כשלא הבנתי מה זה בית המקדש... הסברתי לי שזה כמו חיי נישואין... הבנתי... עכשיו הלאה... חיי נישואין עצמם... מאיפה הם בעצמם נלקחו?? מאיפה 'הגרלנו' אותם??

התשובה היא:

שזה עובד בדיוק הפוך!!! המושג של אהבה פנימית וקשר נישואין מתחיל משיר השירים... זה מתחיל מהקשר בין קודשא בריך הוא ושכנתיה... זה הפירמה המקורית לעצם המושג הזה שנקרא ברית נישואין, קשר לשם קשר וברית נצח בין הדוד לרעייה... שם חבלה אמך שם חבלה ילדתך!! שם הוררתו ולדתו של עצם המושג של בא חשוק לנחשק וחושק לחשוק... ואילו מערכת היחסים שלנו נלמדת ונגזרת מקשר הנישואין של קוב"ה ושכנתיה...

תבין: שלמה המלך חיבר ספר משלי!!! ספר משלי כולו מלא במשלים... אם שיר השירים היה משל, אז הוא היה נספח צדדי לספר משלי... אבל לא!!! שיר השירים הוא בדיוק הפוך!!! שיר השירים הוא לא המשל אלא הנמשל!!! תבין: בראש שלנו תקוע ששלמה המלך רוצה להמחיש לנו את אהבת הקב"ה לכנסת ישראל והוא משתמש במשל של אהבת רעים כאן בעולם הזה... אבל לא!!! זה מתחיל בדיוק הפוך!!! שלמה המלך מעמיד אותנו מול אהבת הקב"ה לכנסת ישראל ואומר לנו שזה צריך להיות מתורגם לכאן... שרעים האהובים שעומדים כאן מתחת החופה שהקשר ביניהם יהיה בבחינה מקבילה לאהבת הקב"ה לכנסת ישראל...

ולכן אם תשים לב: בחופה אומרים: שמח תשמח רעים האהובים כ-- שמח יצירך בגן עדן!!! אנחנו מאחלים שהשמחה כאן תהיה כמו שה' שימח בגן עדן... לא שה' שימח בגן עדן כמו שאנחנו שמחים כאן... כלומר: אהבת הקב"ה לרעייתו זה המקור!!! זה המשל!!! ולנו לא נותר אלא לבצע את הנמשל... אנחנו צריכים לקחת את עומק הקשר והנאמנות של הדוד לרעייה ולתרגם אותו למערכת היחסים שלנו...

ולהבין את זה, זה מהפך שלם בראש!!!! זה ממש רעידת אדמה...

וברשותך קורא יקר: אתה יודע איפה עליתי על זה?? איפה נפל לי האסימון הזה??

כבר כתבתי כאן שלפני כמה שנים ביקשו ממני בימי בין המיצרים לדבר באיזה קו מפורסם... ובאופן טבעי נכנסתי לנושא של הבית היהודי... כמובן לא הבית היהודי כאן ברחוב מנחת יצחק בירושלים... אלא הבית היהודי המקורי שם בבית חיינו אתר די ביה יחדון רוחני ונפשי... אבל לא!!! אחרי שהשארתי את השיעור הם חזרו אלי ואמרו לי שלא נעים אבל זה לא מתאים... כי כאן בקו אנחנו מאוד נוהרים לא לפתוח נושאים של הבית היהודי... אין בעיה... הבנתי אותם... קבלתי... חזרתי והשארתי שיעור אחר... ודיברתי על בית המקדש שנחרב וכל הזמן השתדלתי לא להכניס שום דבר שקשור למערכת יחסים והבית היהודי... ו... ופשוט נתקעתי!!! הלשון שלי נדבקה... כי... כי מה אתה רוצה שאני אגיד?? מה... שאני אדבר על בית המקדש בלי להזכיר בכלל מערכת יחסים?? אז על מה... על מה נשאר לי לדבר?? על הקירות מזהב?? על התשעים מומין של הכבשים?? על הדוקרנים של ה'כליא עורב' בגן הר הבית?? פשוט נצמדתי לקיר ו... ואמרתי לעצמי: או שאני כן מדבר על מערכת יחסים או שאני אדבר על החסה בשטחים... אי אפשר לדבר על בית המקדש בלי להיכנס למערכת יחסים בין בעל ואשה, ואכן השארתי את השיעור השני... וכפצתי הם התקשרו והתנצלו ואמרו לי ש... שזה פשוט לא מתאים... זה... זה לא כ"כ צנוע... אי אפשר לדבר על מערכת יחסים בכזה פורום נרחב...

הבנתי אותם!! קבלתי את זה... לא כעסתי... אבל כאן!!!! כאן נפל לי האסימון!! כאן לפתע הצלחתי לשים את האצבע על הנקודה!!! לפתע הבנתי איזה תהום נפערה בינינו לבין הדורות הקודמים... בדור שלנו מערכת היחסים בין דוד לרעייה זה משהו שמתחיל מכאן!!! מהאדמה!! בתפיסה שלנו,

לא בטוח שיש לנו את הפריבילגיה שהייתה לרב פינקוס ור' עזריאל בשעתו... לא בטוח שבדור שלנו אנחנו יכולים עדיין לאחוז שם וזוהי לא יברח אוטומטית למחוזות אחרים... אבל במבט לאחור... כשנוכחתי בכל ההתבטאויות הממש לא מסויגות של ר' עזריאל והרב פינקוס על זה שאני כלה ואני מתגעגעת לה' ואני מתייחדת אותו... ולפתע אני שואל את עצמי: איפה כל הרגישים של הדור הקודם?? איפה כל השמרנים שכ"כ נבהלים מכל משפט שמזכיר זוגיות...

אבל לא!!! הם הבינו את המונח הטהור הזה!!! ומאוד מאוד חשוב וקריטי לנו להיאחז בזה כי בבת אחת זה הופך את הראש...

מי שיתעקש להפריד בין מערכת יחסים זוגית לקשר עם ה'... על זה נאמר: שתיים רעות עשה עמי... לא זו בלבד שהותרת את בורא עולם מחוץ לקשר הנישואין העמוק... אלא השארת את הקשר הזה יצרי ומתגלגל ברחובות ומסור למטפלים רגשיים מפוקפקים... היצר הזה ימשיך להתגלגל ברחובות... אל תדאג לו... הוא לא יצא מהתמונה... מי שיצא מהתמונה זה הרבש"ע... הוא יצא פה ה' לא קשור!! הבית מקדש שלו יהפך לאיזה אתר בניה שנתקע בטופס 4 ושישאר ככה... למי זה חסר... התאווה תמשיך לרקד לנו בין העיניים ואילו אהבה והעגועים המקוריים של קוב"ה לרעייתו תשאר אי שם בפיוטים שאתה מדלג עליהם...

אבל כשנסכים להבין שכל המושג של קשר אמיתי מתחיל מאהבת קוב"ה לרעייתו ומשם זה יורד בסתר המדרגה עד אלינו... כשניתן לקול הזה להישמע... כשנרשה לעצמנו להתחבר לשפראך של מערכת זוגית שבנויה על ניואנסים מאוד עדינים... של כל מיני רצונות חבויים שמצד אחד מדהדים וזועקים עד לב השמים ומצד שני לא נאמרים אפילו פעם אחת, וצריך להיות חכם להבין שמישהו פה מזמין את זה!!! מיישהו פה רוצה לשמוע את זה...

אני שואל אותך: מה זה כל האלפי פיוטים שחיברו לנו הראשונים והאחרונים?? מיישהו ביקש מהם את זה?? מיישהו דיבר איתם על זה?? אתה יודע מה... בא נשאל כמו למדנים... מיישהו הירשה להם?? הרי כמעט כל היוצרות נתקנו לתוך התפילה... סליחה על השאלה: איך מגיע אחד מהראשונים וכטוב לבו מחפש פיוט ומכניס אותו בתוך מטבע שתקנו חכמים?? מילא אני, אני לא שואל שאלות... יש לי כבוד לראשונים, הם יודעים מה שהם עושים... אבל הם עצמם!! שהיה להם כבוד לכרכה... הם ידעו שאסור באמצע ברכת יוצר לשאול מפני הכבוד... אז איך פתאום הוא כותב חרוזים ומכניס חרוזים... בא נניח שמותר לו... אבל מי ביקש ממנו??

אז הנה!! לזה קוראים מערכת יחסים... הרעיה התגעגעה לבעלה... והיא הוסיפה לו כמה חרוזים... אתה יכול לעמוד עד מחר כמו איזה פקח ולתחקר אותה... למה עשית... מי ביקש ממך... אבל זה לא הנושא... זה לא השפה... זה משהו בינינו... זו מערכת יחסים שלא תמיד מוכתבת לפי הזמנה רשמית!! אז הנה... לדעת שיש פה בין הייתר משחקי מבטים... שאבא שבשמים מבין אותי ואני מבין אותו... יש לי מולו כמה מפגשים של פרנציפ שאני רוצה להפגין לו נאמנות, להבין שרוב התקשורת שלי מול אבא שבשמים זה בחושים העדינים שזוג צעיר מחליפים מבטים אחד לשני בסעודת שבת משפחתית רחבה ושניהם חצי מחייכים ורק הם הבינו מה השדר שעבר ביניהם... זו המערכת היחסים האידיאלית!! יש לי עם בורא עולם עסקים... יש לי איתו שפה משותפת לאורך כל מעגל החיים... לא תמיד אני מבטיח שאני אוכל לספק לך הסברים למה צריך לעשות ככה אם אפשר לעשות ככה... תשאיר לי... תשאיר לנו... אנחנו המעגל הסגור... הזוג שהשכינה בינינו... יש לנו פה עסקים בלעדיים עם הרבש"ע... לפעמים הוא בודק אותנו... כן... בדיוק כמו שכל אשה בודקת את בעלה והבעל בודק את אשתו... אז גם הרבש"ע לפעמים בודק אותנו... ואנחנו 'משחקים אותה', אנחנו מיישירים לו עיניים ואומרים לו... מה חשבת... שאנחנו נעשה לך ברוגז בגלל הפיטורין של סוף שנה?? מה... באמת נראה לך שאנחנו לא נמשיך לחייך אליך?? פרנציפ!! פרנציפ אנחנו נפתח עכשיו שרי ברנדי... ונברך שהכל!! נקבל אותך באהבה ובמקביל נקדיש תפילות שהעניינים יסתדרו...

וכשיש לאבא שבשמים כזה בית... יש לו בהחלט קורת גג... יש לו מאיפה להשפיע שכינה ושפע טוב לכל העולם כולו...

אנחנו הפירמה המקורית לאהבה וקשר זוגי... שכמובן יפה לה השתיקה... ואם פתאום נזכרת בבית המקדש ואתה רוצה להמחיש ולהביא דוגמאות מאהבה וקשר של בני זוג... הההלו... זה לא מתאים... זה לא צנוע... מה אתה מכניס את הקשר הזוגי לבית המקדש... אל תביא דוגמאות מכאלו מקומות... תחפש דוגמאות יותר נקיות...

אז זהו!!! שזה בדיוק אבל בדיוק הפוך!!! הרב פינקוס לא הפסיק לרגע לדבר על הקשר והאהבה בין הדוד לרעיה... הוא לרגע לא חשב שזה בעייתי, והמדהים ביותר שהוא דיבר על זה הכי פתוח גם מול בחורים צעירים!!! ולמה?? כי הוא באמת באמת הבין שזה המקור!! זה מתחיל משם!!! והיות והוא באמת חי ככה... זה לא עשה לנו רע... אני יכול להעיד באופן אישי: כאחד שהייתי אולטרא רגיש לסוגיות בכתובות וכדו' שלא התאימו לגיל... אבל לשמוע את הרב פינקוס מדבר על עוצמות של אהבה וקשר זוגי וגעגועים עם הקב"ה... לא עורר בי שום מחשבות זרות... כי הוא הביא את זה כמקור טהור!!! זה מתחיל מהקשר בין קוב"ה ושכנתיה... ומשם זה אמור להשתלשל לבית היהודי...

כעת תבין למה פעם לא כ"כ דיברו על מערכת יחסים ועל הקשר הזוגי... אתה יודע למה לא דיברו?? כי לא הפסיקו לרגע לדבר על זה!!! כל היום וכל הלילה דיברו על זה... תפתח איזה סידור שאתה רוצה... איזה פיוט ספרדי או אשכנזי שאתה רוצה... הכל רווי בשירי חשק וגעגועים בין הרעיה לבעלה... והכל על השלחן... מדובר בפיוטים שיהודים היו שרים אותם בבית הכנסת כל יום... בהרבה מהסידורים זה נדפס כחלק מהתפילה... קראת פעם את הקינות של תיקון חצות... איזה געגועים של רעיה לבעלה...

נו... אז אתה שואל למה לא דיברו על זה?? מה פירוש... לא הפסיקו לרגע לדבר על זה... רק מה? אחרי ששרנו את זה בבית הכנסת... ואחרי שבכינו בתיקון חצות בגעגועי הרעיה לבעלה... כעת כל מה שנוותר זה רק לעשות העתק הדבק לבית!! זה כמו שילד מגיע מאוחר לחידר והרבה שואל אותו: ואם היה היום טיול גם היית מאחר... אותו דבר אשה שפעם היה נדמה לה שבעלה לא מספיק אוהב אותה... לאחרונה היא לא מספיק שמעה את זה... והוא ניסה להתנצל לא... מה פתאום... הכל בסדר... מה היא ענתה לו??

תגיד לי... גם לקב"ה אתה אומר כאלו תירוצים בבית הכנסת... גם אצל הקב"ה אתה נזכר פעם בשבוע להגיד לו שאתה מחכה בכיליון עיניים שהוא יחזור הבייתה... לא!! אתה כל לילה הולך לבכות לו ולהתחנחן לו שאני... מתי תחזור כבר... אין לי כח לעמוד בחלון ולחכות לך... אתה כל לילה שר 'נפשי חולת אהבתך'... כי זה כמה נכסוף נכספתי לראות... 'רק לקב"ה אתה מפרגן כל היום... ומה איתי???' **קבלת את המשוואה ההפוכה??**

קח את ככככככ הפיוטים הספרדיים... את כל הקינות המרטיטות... מה זה אם לא אהבת חשוק וחשוקה... הכל שם סביב מערכת יחסים...

אותו יהודי שבכה בתיקון חצות מגיע הבייתה והוא בסה"כ צריך לתרגם את זה לחיים!! הוא האחרון שצריך שהיועץ נישואין המדופלם עם האייפון יסביר לו מה זה מערכת זוגית... על זה נאמר 'תבן אתה מכניס לעפריים?' אנחנו פה המקור!!! כל המושג של כריתת ברית של נאמנות מתחילה מהאור החיים הקדוש שמתבטא בכזו מתיקות שאהבה שלנו אליך היא עד כדי כלות הנפש... כשזו הייתה הדוגמא המקורית לחיי נישואין מה הפלא שכל יועצי הנישואין היו מיותרים לחלוטין... הייתה פה הקבלה יומיומית בין התיקון חצות היומיומי לבין הקשר העמוק בבית היהודי...

ממילא גם פעם לדבר על קשר נישואין זה בכלל לא היה חוסר צניעות... זה לא התחיל משם!! אלא במקרה הטוב צריך להיגמר שם... ואילו היום ליידער זה מתחיל משם...

כשאתה קולט את התמונה הזו... פתאום הכל נראה אחרת... תבין: אף פעם לא הבנתי מה זה לשבת ולעשות כל לילה תיקון חצות... כל לילה לשבת ולבכות... מה... לוחצים על כפתור והעיניים מתחילים לנוזל? מילא לשבת וללמוד כל לילה... פותחים את הגמ' ומתחילים לקרוא... מילא להגיד זוהר ותהילים... בסדר... אפשר ללחוץ על כפתור ולהתחיל... אבל לבכות כל לילה... איך אפשר לבכות בצורה כ"כ מתזמנת??

מה התשובה? תיקון חצות זה לא עבודת התפילה ולא עבודה הבכיה!! זה פשוט שירי חשק!! יש פה מערכת יחסים שכעת מתבטאת בגעגועים... ומי שבאמת יש לו געגועים עזים הוא לא צריך ללחוץ על כפתור... אדרבה... אם כבר כפתור!! זה לדעת בסוף להתעלות מעל הרגשות ולקחת את הגעגועים ולסגור אותה בתוך קופסא ולנעול אותה... ולהחליט שמחר באותה שעה אני שוב ארשה לעצמי לפתוח את הקופסא הזו ולהתרפק... אצלנו להשתפך בגעגועים על דודי ורעי זה משהו שטוען המרה!!! אני מתגעגע לבית שלי... וכעת בא נעשה המרה לגעגועים לבית המקדש... זו עבודה בעיקר שכלית וכמה אפשר להתאמץ... אבל פעם זה היה המקור!!! זה המקור לפריקת געגועים!! זה המקור לעצם המושג של מערכת ייחסים!!

"וצדיק באמונתו יחיה"

מאת הרב ישראל קליין שליט"א

תצהיר מחשכי איווי

"ארור מקלה אביו ואמו" - אומר הכלי יקר שאין מדובר כאן שהבן מבזה את אביו בפיו, אלא אפי' בליבו.

"ארור משיג גבול רעהו" - ישנה חלוקה של מגרשים, הניחו סימונים על השטח והוא מזיז מעט את האבנים לכיוון השכן. והוא עושה זאת לשם שמים. בשביל הישיבה, או הכולל. למחרת הוא יתפלל תפילת שמונה עשרה ארבע עשרה דקות לא פחות ואף יותר. ואיש אינו יודע את מעשיו.

"ארור מטה משפט גר יתום ואלמנה" - הוא אינו אחד שמטה משפט סתם, אלא בשביל אלמנה. והרי נאמר "יום ולמנה לא תענון"... הוא צדיק. אבל הוא ארור. כי משפט זה משפט ודין זה דין.

וכן כל הארורים שאמורים שם ארור לוקח שוחד" "ארור משגה עיור בדרך" - אמרו חז"ל זה המשיאו עצה שאינה הוגנת. "ארור מכה רעהו בסתר" - אומר החפץ חיים אלו כותבי הפשקווילים למיניהם. הוא רק הוציא פתק עליו כתוב "פלוני מעשיך ידועים, ראה הוזהרת, בני התורה, הכואבים, וכו' וכו'". ומשליך את הפתקים ברחוב וממשיך להיות צדיק. אבל הוא הרס לאותו אדם את חייו!!! הערוך לנר בסוף מס' מכות במעשה דר' עקיבא וחביריו שראו שועל יצא מבית ק"ק. ואילו כשהרגו את היצה"ר בבית ראשון יצא גור אריות מבית ק"ק. וההבדל הוא שבבית ראשון עיקר היצר הרע היה יצא דעבודה זרה שנבע מפני חשיבותם ורצונם להשיג רוחניות ולכן הוא היה נדמה לאריה, אך בבית שני יצא שועל מבית קדשי הקדשים לרמוז שהחטאים מגיעים מצד השפלות, לרמוז על הערמומיות של בני האדם.

פעם אמר לי יהודי בדרך הלצה, מדוע אסור לשאול בשלום חבירו בט' באב, לכאורה ביום כזה צריך להרבות באהבת חנים. אלא שה' אומר אני מכיר את השלום שאתה נותן לחבירך... מלא בערמומיות.

אומר הגר"א שזה עיקר רצונו של ה' מאיתנו שהלב שלנו יהיה מחובר אליו. וככל שאנו נמצאים קרוב יותר לביאת המשיח הניסיון של קידוש שם שמים בסתר הולך ומתגבר יותר ויותר. זהו המבחן על הלב שלנו אם הוא מחובר לקב"ה.

הנפש החיים "זאת תורה האדם כל איש ישראל אל יאמר בליבו ח"ו כי מה אני ומה כוחי לפעול במעשי כל ענין בעולם. אמנם יבין וידע ויקבע במחשבות ליבו שכל פרטי מעשיו ודיבורי בכל עת ורגע לא התאבדו ח"ו ומה רבו מעשיו ומאדו גדלו ורמו שכל אחת עולה כפי שורשה לפעול פעולתה בגובהי מרומים בעולמות וצחצחות האורות העליונים וקורב לשמוע שזה בכלל כוונתם דע מה למעלה ממך". וכידוע דרשת ר"ח וולאו"ן "דע מה למעלה - ממך". וממשיך הנפש החיים ואומר "ובאמת כי האיש החכם ויבן את זאת לאמיתו ליבו יחיל בקירבו בחיל ורעדה, בשומו על ליבו מעשיו ויבן את זאת לאמיתו ח"ו עד היכן הם מגיעים לקלקל ולהרוס ולקלקל בחטא קל ח"ו הרבה יותר ממה שהחריב נבוכדנצר וטיטוס. א"כ בעת אשר יתור האדם לחשוב בלבבו מחשבה אשר לא טהורה בניאוף ח"ו הרי הוא מכניס זונה סמל הקינאה בבית קודש הקודשים העליון נורא בעולמות העליונים הק' ח"ו, ומגביר רח"ל כוחות הטומאה וסט"א בקודש הקודשים הרבה יותר ויותר ממה שנגרם מהתגברות כח הטומאה ע"י טיטוס בהציעו זונה בבית קודשי הקודשים במקדש מטה".

תצהיר מחשכי איווי, זו תחניתנו וזו תפילתנו לעת הזאת של ימי בין המצרים, שמעתי הקלטה של הרבי מקלויזנבורג ז"ע בדרשה ליום א' דסליחות, כמדומני שהדרשה היתה אחרי מלחמת ששת הימים והנצחון הגדול, הרבי בקולו המרטיט וברגש רב בוכה ללא הפוגה ומעטיר ומתחנן לפני בורא עולם, רבונו של עולם כזה נצחון! זה נפלא עד מאוד! אבל כל זמן שהיינו בגלות בכלל לא ידענו למה לחכות, עכשיו! אנחנו נמצאים כאן ליד הארמון שלך ממש מאחורי הדלת, רק תפתח לנו את הדלת, רבונו של עולם! אנחנו כבר כאן מאחורי הדלת, רק רק תפתח את הדלת! הצער שלנו עכשיו הוא כפול ומכופל שאנחנו כל כך קרובים ונשארו בחוץ, וכך בזעקות שבר אוי טאטע! אוי טאטע! הוא בוכה ומתרפק לפני אביו שבשמים.

גם אנחנו אחרי כאלה ניסים גדולים עלינו להתחנן לבורא עולם תצהיר מחשכי איווי רבונו של עולם שכל הניסים האלו לא יגמרו בפתיחת חופי הרחצה לקהל הרחב ובדאטשע משובח ללא אזעקות אוי טאטע רצונינו לראות את מלכינו בב"א.

"תצהיר מחשכי איווי" מבקש הפיטן בפיוט הקדוש אחר סדר העבודה ביום הכיפורים, כלומר, לאדם יש מחשכים והוא מבקש מבורא עולם שיאיר לו את אותם מחשכים, היכן הם אותם מחשכים מחשכי איווי? הרצונות, התאוות, כאשר יהודי בודק את פנימיות הלב הוא עלול לגלות שם מאורות שדים, כלפי חוץ הכל נראה יפה וחגיגי, אבל הפנים לא מרנין.

חז"ל אומרים (יומא ט:): שישנו הבדל בין בית ראשון לבית שני. בית ראשון נתגלה עוונם נתגלה גם קיצם. בית שני לא נתגלה עוונם לא נתגלה קיצם. ולכן בבית ראשון אחרי ע' שנה בגלות חזרנו לא", אך בית שני עדיין עודנו בגלות.

ומסביר הגר"א ארבעת הגלויות שעם ישראל עובר הם כנגד ד' חיות טמאות שבפרשת שמיי שיש להם סימן טהרה אחד. וכך מפרש במדרש "הגמל זו בבל, השפן זו מדי, ארנבת זו יון, ואדם זו חזיר". נמצא שהמלכות הרביעית משולה לחזיר. בשלושת החיות חוץ מחזיר יש להם סימן טהרה אחד והוא מעלה גרה, שהוא סימן טהרה פנימי לא רואים שהוא מעלה גרה. אך בחיצוניותם הם טמאים הם לא מפריסים פרסה. אך חזיר מפריס פרסה ונראה טהור לעיני כל, אך בפנימיותו אינו טהור הוא אינו מעלה גרה.

ומבאר הגר"א בבית ראשון ג' הגלויות באו על חטאים חיצוניים, אך בפנימיות הלב עם ישראל היו קשור לה'. ואם תאמר כיצד אדם עובר על ג' עבירות חמורות וליבו נמצא עם ה'. משל למה הדבר דומה לחוזר בתשובה, שבתחילת דרכו הוא נמצא באור גדול, פתאום הוא מכיר את עומק החיים הוא מגלה את האמת. ובזמן הזה קשה מאוד להצטמצם לפעולות חיצוניות שהם המצוות כדי לעשות את רצון ה', העיקר אצלו שהוא אוהב את השם ומשועבד עליו.

יתכן מצב שהלב מחובר לשמים, אך מעשיו החיצוניים לא מתקנים. זה היה בבית ראשון, היתה להם אהבה לה' עד שהם לא האמינו לניבא שאמר להם שה' יחריב את בית המקדש. בסוף ביהמ"ק נחרב אך מאחר שהלב היה עם ה' חזרו לארץ ישראל כעבור שבעים שנה.

אך בית המקדש השני נחרב בעוון 'שנאת חנים', מה הכוונה שנאת חנים? הלא מי שלא עשה לי דבר אני לא שונא אותו רק הכוונה, ודאי חבירו עשה לו דבר מה, אבל אדם שליבו עם ה' לא שונא בשל כך את חבירו.

משל למה הדבר דומה לאדם שמדליק גפרור ומניחו על השולחן, אחרי זמן מועט הגפרור נכבה, אך אם הוא ניחו על נייר תהיה מדורה קטנה, ואם ניחו על באר נפט תהיה מדורה גדולה לזמן מרובה. וכך גם השנאה, ברור שהיה דבר מה שבכוחו להצית את המריבה, אך מה קורה בעקבות כך. אם מתפתחת שנאה אדירה הוי אומר שהלב לא נמצא עם ה'. כשאין אמונה יש מידות רעות.

אדם שליבו עם ה' לא יבעיר שנאה בליבו כנגד חבירו. הוא יודע שהרעות והטובות מפי ה' יצאו. וכמו שאמר הגר"א "עיקר נתינת התורה לעם ישראל כדי שישלמו ביטחונם בה'". ואדם שבוטח בה' אין בו שנאה על חבירו אע"פ שהלה הזיק לו.

בחורבן בית המקדש השני לא נתגלה קיצם החטא היה פנימי במצפוני הלב, ובאמת על זה אמרו חז"ל ועדיין הוא מרקד בנינו. עיקר השראת השכינה היא לא במקומות מפוארים וגדולים, אלא בלב של כל אדם ואדם באשר הוא, האדם מחובר לקב"ה, או שהוא מזויף מתוכו. כאותו חזיר שמפריס פרסה, בחיצוניות הוא מתוקן אך בפנימיותו הוא טרף.

הכלי יקר עומד על הארורים שכתובים בתורה (דברים כז, טו - כו) העוברים עליהם נתקללו במעמד כל ישראל, הלוי והכהנים עם ארון ברית ה', מסופר על החפץ חיים שבא אליו יהודי לבקש ברכה וענה לו החפץ חיים "הרי אתה שולח את בנך לגימנסיה, ומי שבדור הזה שולח את בנו לשם עובר על "ארור אשר לא יקים את דברי התורה הזאת לעשותם" ואדם שנתקלל בכזו קללה מה תועיל לו הברכה של ישראל מאיר?"...

מה מיוחד בארורים אלו יותר מכל מצוות התורה, מסביר הכלי יקר שכל הארורים על ענינים שבהם החיצוניות נראית מתוקנת ואילו הפנימיות רקובה, "ארור" זהו אדם שהוא מזויף מתוכו, אך הוא מראה את עצמו מתוקן.

"ארור איש אשר יעשה פסל ומסכה תועבת ה' מעשה ידי חרש ושם בסתר", עיקר הארור הוא על ה"ושם בסתר". אדם שיש בכיסו מכשיר טמא, והוא הולך עם זקן ארוך וציצית תכלת שנופצה לשמה, אבל ושם בסתר. "הוציא רשע מחיקו". צלב בבית אין לו, הכל מגן דוד עם סידורים ומזוזות. אבל בתוך הכיס יש לו דבר קטן. ארור. ושם בסתר.

סדרת שיעורים חדשה של הרב ישראל קליין שליט"א, להצית את השלהבת

קול הלשון. מספר ישיר: 073-2951352 להקיש 2 ואח"כ 1.